

Numeri - Comentarii Jean Koechlin

Numeri 1:1-21

Instructiunile din Levitic priveau inchinarea si comuniunea. Numeri reia istoria poporului despre traver sarea pustiiului pentru a ne vorbi de alte aspecte ale vietii crestine: umblarea si slujii rea. Domnul incepe prin procedeul numararii („Numerele“) semintiilor lui Is rael: ostasi, leviti, preoti. Fiecare avea sa-si declare filiatia (v.18). In timpul lui Ezra, cei care vor urca din captivitate va trebui sa fie verificati daca fac parte din Israel. Si cativa preoti vor fi indepartati ca necurati pentru ca nu vor putea, din neglijenta, sa-si gaseasca „inregistrarea genealogica“ (Ezra 2.59, 62). Dragi prieteni, fiecare dintre noi trebuie sa stie in primul rand daca este sau nu un copil al lui Dumnezeu. Si trebuie sa fie gata sa declare aceasta inaintea altora (Romani 10.9). Dar, atentie! Erau israeliti toti cei ai caror parinti apartineau uneia din cele douasprezece semintii. Spre deosebire, astazi cineva devine crestin numai cand crede personal in Domnul Isus Hristos. Atunci face parte din poporul ceresc, a carui numaratoare exacta si la zi o tine Dumnezeu in „registrul Sau de nasteri“ sau mai degraba in „Cartea vietii“. Daca astazi veniti la Isus, numele vostru va fi in scris acolo. Pentru ca „tuturor celor care L-au primit, le-a dat dreptul sa fie copii ai lui Dumnezeu“ (Ioan 1.12).

Numeri 1:22-37

Douazeci de ani este si astazi, in unele tari, varsta la care tinerii sunt chemati obligatoriu in serviciul militar. Odata recunoscut ca apt sa poarte armele, recrutul se indatoreaza fata de tara lui. De indata ce este incorporat, el renunta la independenta lui, pentru a se supune in slujba comunitatii; invata respectul datorat superiorilor, sensul disciplinii, al datoriei, al onoarei; se pregateste pentru lupta ... (Luca 7.8). Aceasta «chemare sub drapel» nu are ea pentru orice tanar crestin aplicatia ei spirituala? Fara indoiala, chiar din ziua urmatoare convertirii sale, un „prunc in Hristos“ va fi dintr-o data bun pentru „a iesi la lupta“. Familia lui Dumnezeu este compusa din „copilasi“, din „tineri“ si din „parinti“ (1 Ioan 2.13). Ca in orice familie, in care copiii sunt in diferite stadii de crestere, si in familia lui Dumnezeu in talnim diferite nivele de capacitate si de responsabilitate. Dar trebuie sa fie crestere (compara cu Luca 2.40, 52). Soseste momentul cand copilul trebuie sa devina un tanar in sens spiritual, puternic, avand experienta victoriei asupra celui rau (1 Ioan 2.14), apoi un om matur, potrivit cu Evrei 5.14. Am ajuns si noi in acest stadiu? Sau n-am progresat deloc de la convertirea noastra?

Numeri 1:38-54

Toti fiii lui Israel recenzati in acest capitol tre cusera Marea Rosie cu un an in urma. Fusesera „botezati pentru Moise in nor si in mare“; avu se sera parte de toate privilegiile legate de calitatea de a fi popor al DOMNULUI: mana, apa din stanca (1 Corinteni 10.2 ...). Dar din cei peste sase sute de mii numarati in v.46, cati vor atinge tara? Numai doi, in care Dumnezeu Isi va putea gasi placere

pentru ca au credinta (compara cu 1 Corinteni 10.5 si cu Evrei 11.6). Din mul timea celor care poarta astazi numele de crestini, numai Domnul cunoaste cate suflete li apartin Lui cu adevarat (2 Timotei 2.19). Sa repetam aceasta, ca nu botezul, ci credinta in Isus Hristos ne face oameni din poporul lui Dumnezeu. Fiii lui Levi nu au fost numarati in randul oamenilor de razboi (v. 47). Forta si puterea nu intra in calcul cand este vorba de slujire pentru Domnul. Sa observam totusi ca cel cre din cios este astazi inrolat prin credinta si in randul osta silor si in randul slujitorilor Templului. El trebuie sa fie apt ca si Timotei sa lupte „lupta cea buna“ (1 Timotei 6.12) si in acelasi timp, la fel ca tanarul Arhip, trebuie sa ia aminte la slujba pe care a primit-o „in Domnul“ (Coloseni 4.17).

Numeri 2:1-34

Credinciosii nu sunt chemati sa traverseze „pustiul“ izolati. Pentru a-i face sa inteleaga ca sunt un popor, o familie, Domnul ii strange in jurul Lui. Sa ne imaginam tabara lui Is rael. Domnul este in mijlocul ei; chivotul este acolo; norul gloriei Sale poposeste deasupra Cortului. Imprejurul acestuia, fiecare isi are locul sau stabilit. Mai intai levitii, apoi, intr-o ordine care nu era la alegerea lor, cele douasprezece semintii, asezate in grupuri de cate trei, sub un singur steag pentru fie care din cele patru puncte cardinale. Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii (1 Corinteni 14.33). In intelepciunea-I suverana, El a „pus madula rele (Trupului lui Hristos), pe fiecare din ele, in trup, dupa cum a dorit“ (1 Corinteni 12.18). El a stabilit locul unde doreste sa fie fiecare dintre ai Sai. Sa ne ajute El ca sa ne aflam acolo! Multi crestini au ridicat steaguri dupa propria lor idee sau dupa cum le-a convenit. Numele unui om sau a unei doctrine este pentru ei ca un drapel, ca un semn de aderare care-i distinge de altii. Dumnezeu nu recunoaste asemenea denumiri, astfel de steaguri ridicate de oameni. El nu recunoaste decat centrul pe care El Insusi l-a stabilit: Isus, „adevaratul Cort“, in jurul caruia se strang impreuna copiii lui Dumnezeu cei risipiti, Cel „inaltat ca un steag intre zece mii“ (Cantarea Cantarilor 5.10 nota b).

Numeri 3:1-16

Domnul a pus deoparte pe fiii lui Levi pentru a-i face slujitori ai Templului. In urma testului la care au fost supusi cu vitelul de aur, au fost gasiti credinciosi (Exod 32.26-29; Maleahi 2.4-6) si de aceea au fost alesi sa slujeasca lui Aaron si in tregii adunari (v. 7), imagine a privilegiului fiecarui crestin, de a sluji Domnului si de a sluji Adunarii, niciodata despartite una de alta! De remarcat cum cuvantul tradus prin «slujba» in v.7 si 8 este folosit in alta parte si cu sensul de «garda», supraveghere. Atentia si vigilentia fac parte din serviciul pentru Domnul. Acest cuvant caracterizeaza mai ales activitatea santinelei din Isaia 21.8: ea este pusa „de veghe in toate noptile“. Domnul sa ne ajute sa fim dintre aceia care stiu cum sa vegheze pentru si asupra poporului lui Dumnezeu! Sa notam ca in cap.4.3 (vezi si nota a), un alt cuvant tradus prin «serviciu» semnifica si munca, suferinta, lupta. In v. 13, Domnul aminteste cand si cum i-a sfintit pe leviti. Noaptea Pastelui (careia pentru noi ii corespunde crucea) a marcat punerea lor deoparte (2 Corinteni 5.15). Dar mai departe acesti slujitori „sunt daruiti“ in totul lui Aaron si fiilor sai (v.9). Oare nu asa ii desemneaza Marele nostru Preot pe ucenicii iubiti in rugaciunea catre Tatal Sau? Ei sunt numiti „cei pe care Mi i-ai dat Tu“ (Ioan 17.9,12,24...).

Numeri 3:17-38

Dupa cum nici o persoana nu avea dreptul sa aleaga locul de amplasare al cortului sau, tot astfel nici un levit nu putea decide liber ce serviciu voia sa implineasca. Nu este necesar ca ceea ce avem de facut sa fie ceea ce ne intereseaza, sau ceea ce ni se pare pe masura capa citatilor noastre, sau ceea ce ne iese imediat in cale. Sa facem ceea ce doreste Domnul! „Sunt deosebiri ale slujbelor, insa este acelasi Domn“ afirma 1 Corinteni 12.5. El este adevarata „Capetenie a mai-marilor“ care ii supra vegheaza pe cei care au slujbe (v. 32) si singur El este in masura sa decida functia fiecui in programul colectiv. Sa ne imaginam ce s-ar intampla la o cale ferata daca un acar s-ar hotari intr-o zi sa-si schimbe postul sau daca un paznic de bariera si-ar parasii pasajul de nivel. Ce incurca turi, ce catastrofe ar rezulta! Ori ce-ar fi fost, indiferent de activitatea levitilor, fiecare din cele trei familii isi aseza tabara in apropierea Cortului intalnirii (v. 23, 29, 35). Ne amintim de acei lucratori specialisti din vremea lui David care „locuiau acolo, la imparat, pen tru lucrul lui“ (1 Cronici 4.23). «Acela care este cel mai aproape de Hris to s va fi cel care li va sluji cel mai bine si, fara aceasta apropiere, nimeni nu-l poate sluji» (J. N. D).

Numeri 3:39-51

Spre deosebire de ceilalti fii ai lui Israel, levitii erau cuprinsi in numaratoare de la varsta de o luna in sus. Sa ne gandim la micul Samuel, la Ieremia (Ier. 1.5), la Ioan Botezatorul (Luca 1.15), la Pavel (Gal. 1.15). Pune rea lor deoparte a precedat la scurt timp chemarea lor pentru a sluji Domnului. De indata ce a pri mit ves tea buna ca pa catul sau „este ispasit“, tanarul Isaia este gata sa raspunda spontan la che marea Domnului: „Iata-ma, trimite-ma“ (Isaia 6.7, 8). Imediat dupa viziunea sa de pe drumul Damas cului, Pavel afla din gura Domnului ca este desemnat pentru a fi „slu ji tor si martor“ (Fapte 26.16). Nici un rascumparat nu isi mai apartine lui insusi. Daca, prin har, s-a intors de la idoli la Dumnezeu, aceasta este, ca in cazul te saloniceni lor, „ca sa slujiti unui Dumnezeu viu si ade varat ...“ (1 Tesa loniceni 1.9 vezi si nota j). Aceeasi in va tatura se desprinde si din finalul capitolului nostru. Levitii ti neau locul intailor-nascuti din Is rael, altfel spus, al celor pe care harul divin i-a crutat de la moarte datorita sangelui mielului. Cu alte cuvinte, fie care rascumparat devine un slujitor al Celui care l-a salvat de la moarte, smulgandu-l de sub puterea lumii si a sta pa ni torului ei. Suntem noi intre „intaii-nascuti“ din familia lui Dumne zeu, prin belsugul de pri vi le gii pe care le-am pri mit? Dom nul sa ne faca sa fim constienti de drepturile Lui asupra vietilor noastre (2 Cronici 29.11).

Numeri 4:1-15

Slujbele chehatitilor, ale ghersonitilor si ale merari tilor, desi diferite intre ele, toate aveau in vedere Cortul. Ei trebuia sa-l demonteze, sa-l transpor te si sa-l ridice din nou la fiecare etapa a calato riei prin pustiu. Daca sunt „felurite sluj be“, toate sunt pentru Isus, Domnul nostru, si fie care credincios are de fapt aceeasi datorie: sa Il prezinte pe Hristos in timpul trecerii lui prin aceasta lume si sa expuna multiplele Lui glorii morale. Slujitorii Domnului au raspunderea ca, in cuvant si in lu crare, sa pastreze vie si nealterata invatatura crestina. In timpul deplasarilor prin pustiu, cele mai multe piese de mobilier erau acoperite cu mo deste piei de vitel de mare, amin tindu-ne ca aceasta co moara a cre din ciosilor – Hristos – este „in vase de lut“ (2 Corinteni 4.7). O exceptie: chivotul, sub perdeaua

sa in intregime al bastra, simbol al caracterului ceresc al Dumnezeului-Om in umblarea pe pamant. Sfasnicul purtat pe o prajina se facea cunoscut tuturor, simbol al marturiei aduse in lume de Cel care este Lumina lumii. Iar altarul de bronz, sub covorul sau de purpura (v. 13), aminteste fara incetare celor rascum parati, calatorind prin lume, de suferintele lui Hristos si de gloriile care vor urma.

Numeri 4:16-33

Daca am putea compara slujbele stabilite pentru cele trei familii ale levitilor cu principalele forme de slujire in adunare: profeti, pastori, invatatori ... (Efezeni 4.11), cei dintai Il prezinta pe Hristos in raport cu cerintele pustiei (chehatiti); cea de-a doua familie, ocupandu-se de strangerea invelitorilor, sugereaza raspunsabilitatea adunarii pentru marturisirea practica (gherzoniti); cei din urma, raspunzand de structura de rezistenta, spun de spre bazele credintei (fiii lui Merari). Pentru a completa constructia, cele trei familii trebuia neaparat sa colaboreze. Un chehatit putea fi folosit pentru a duce chivotul, in timp ce un merar nu avea in grija decat poate un simplu colac de franghie. Dar inaintea Domnului nu conteaza importanta sau aparenta nobilitate a misiunii, ci credinciosia (1 Corinteni 4.2). Fie ca a primit doi talanti, fie cinci, robul, „credincios peste putine“ va fi pus „peste multe“ (Matei 25.20-23). Sa ne abtinem de la gelozie in ce priveste slujba altuia sau de la tendinta de a subestima cuiva importanta. Cine suntem noi, ca sa judecam „pe slujitorul altuia?“ (Romani 14.4). Numai adevaratul Aaron are competenta „sa-i aseze pe fiecare la lucrul sau si la indatorirea sa“ (v. 19). Ce siguranta pentru levit! Indrumat de preot, el stia ce sa faca si cum sa faca.

Numeri 4:34-49

Prima numaratoare a levitilor din cap. 3 ii cuprinde pe toti cei de sex masculin in varsta de peste o luna. Al doilea recensamant ii socoteste numai pe cei intre treizeci si cincizeci de ani. Domnul doreste sa-l oferim cei mai buni ani din viata. Nu se pune problema varstei fizice, ci a maturitatii spirituale, rod al experientei acumulate putin cate putin. Unui tanar care va fi fost credincios „in foarte putin“, la timpul potrivit, Domnul ii va putea incredinta „mult“ (Luca 16.10). Sunt recunoscuti opt mii cinci sute optzeci (8580) de leviti cu varsta potrivita pentru slujba. In ce priveste dimensiunile si greutatea cortului, nimeni nu era supraincarcat; ei se puteau inlocui unul pe altul. Atunci de ce Domnul este obligat sa declare cu tristete ca, pentru marele Sau seceris, dispune de putini lucratori (Matei 9.37)? Vai! pentru ca multi „nu si-au pus umarul la lucrarea Domnului“ (Neemia 3.5). Ce expresie umilitoare, care ar trebui sa fie graitoare pentru oricare dintre noi! Levitii „au fost numarati ... fiecare pentru slujba sa si pentru lucrarea sa“ (v. 49). Cu vinetele „de purtat“, „lucrarea“ (v. 28, 49) ne amintesc ca acela care slujeste Domnului si poporului Sau nu o poate face fara sa simta greutatea responsabilitatii spirituale sau fara sa-l apese grija (2 Corinteni 11.28 nota k).

Numeri 5:1-31

Tabara lui Israel trebuia ferita de orice necuratie si aceasta pentru un motiv primordial: Domnul locuia acolo (v. 3). Acelasi motiv il invoca apostolul pentru a-l invita pe fiecare copil al lui Dumnezeu sa se fereasca de orice intinare: trupul sau este „templu al Duhului Sfant“ (1 Corinteni 6.19). Omul

atins de lepra (pacatul) sau de „o scur gere“ (incapacitatea de a controla manifestarile carnii) trebuia scos din tabara pana la vindecare. Incepand cu v. 11 este prezentat testul geloziei, care ne sugereaza fiecaruia sa ne examinam cu atentie si in mod regulat afectiunile. A ramas Hristos subiectul afectiunii noastre? Daca iubim lumea, Cuvantul ne aplica teribila calificare de „adulteri“. Chiar daca pe dinafara totul pare in ordine, noi am devenit vrajmasi ai lui Dumnezeu, L-am tradat pe Domnul (Iacov 4.4; 1 Corinteni 10.22). Da, sa stam inaintea Lui, ca aceasta femeie suspecta inaintea preotului, si sa lasam Cuvantul (apa sfanta) sa ne patrunda con stiintele si sa descopere simtamentele noastre cele mai tainice. „Cerceteaza-ma, Dumnezeu, si cunoaste-mi inima! Incearca-ma si cu noaste-mi gandurile! Si vezi daca este in mine o cale a intristarii si condu-ma pe calea eterna“ (Ps.139.23-24).

Numeri 6:1-12

In afara de leviti, orice israelit din alta semintie, barbat sau femeie, putea fi consacrat Domnului prin juramantul de nazireu (promisiune speciala de despartire). Dar, spre deosebire de fiii lui Levi, aceasta consacrare era in parte duala si voluntara. Nazireul nu era obligat sa faca aceasta promisiune, dar, odata ce devenea nazireu, libertatea sa inceta; viata sa publica si particulara trebuia sa se subordoneze unor reguli severe. La fel ca intr-o armata, angajatul voluntar se supune la aceleasi discipline ca si recrutul de clasa mobilizat. Conditii impuse nazireului erau in numar de trei: 1. Sa nu consume nici un produs din vie – simbol al bucuriilor lumii. 2. Sa-si lase parul sa creasca – simbol al punerii deoparte pentru Hristos ce trebuia sa-l caracterizeze in mod natural pe ucenicul lui Hristos. 3. Sa evite contactul cu moartea, plata si dovada a pacatului. In principiu, fiecare copil al lui Dumnezeu are aceste trei caracteristici: mort fata de lume, fata de sine si fata de pacat (Gal. 6.14; 5.24; 2.17-20). Dar pentru a avea forta de a se mentine in aceasta pozitie dificila si contrara firii, trebuia ca nazireatul sau, aceasta punere deoparte pentru Hristos, sa rezulte dintr-o decizie luata cu bucurie si din toata inima. Vers. 9-12 amintesc cat de usor se poate pierde caracterul de nazireu din cauza nevegherii si cat de greu poate fi el recapatat.

Numeri 6:13-27

Scriptura mentioneaza mai multi nazirei: Samson, Samuel, Amasia (2 Cronici 17.16), Ioan Botezatorul. Dar Nazireu prin excelenta a fost Isus. Pus deoparte pentru Dumnezeu inainte de nastere, ocupandu-se la varsta de doisprezece ani de treburile Tatelui Sau, consacrarea Sa pentru Dumnezeu a fost totala pana la moarte de cruce. Desi a venit in lume, El nu a fost din lume si a ramas strain fata de sarbatorile si bucuriile ei (Ioan 7.8; 17.14). Niciodata n-a permis ca imprejurarile Sale familiale sa-l impiedice slujba (Luca 8.20-21). Dependenta Sa a fost continua (Ioan 5.19). Ce model este pentru noi acest scump Mantuitor, prin calea Lui de daruire totala! O cale dificila, dar la capatul careia Il astepta acea bucurie al carei simbol este rodul vitei, bucurie pe care o va impartasi cu cei care au luat parte la rusinea Lui aici pe pamant (v. 20 sf.; Evrei 12.2; Matei 26.29; 25.21). La implinirea zilelor consacrarii Sale (v.13), nazireul oferea toate jertfele. Daca ne-am luat locul aici, jos, alaturi de Nazireul desavarsit, atunci in sfarsit putem fi introdusi in diversele aspecte ale lucrarii Sale la cruce. Versetele 22-27 incununeaza acest capitol pentru a ne arata ca punerea deoparte pentru Domnul este calea sigura a binecuvantarii.

Numeri 7:1-88

Acest lung capitol se ocupa cu darurile celor douasprezece capetenii. Primele: cele sase care acoperite si cei doisprezece boi, destinate levitilor, spun despre ajutorul practic pe care-l putem da slujitorilor Domnului pentru a le usura lucrarea: ospitalita te, mijloace de transport etc. In mai multe randuri, de exemplu in epistole, se pune problema de a-i conduce pe servitorii lui Dumnezeu (Romani 15.24; 1 Cor. 16.6, 11; 3 Ioan 6). Aceste daruri facu te levitilor, „fiecaruia dupa slujba sa“ (v. 5), ne asigura ca Domnul Se ingri jeste intotdeauna de cele necesare pentru ca ai Sai sa-si indeplineasca misiunile incredintate. Apoi vin jertfele pentru dedicarea altarului. A-i servi pe frati, a-i ajuta in lucrurile materiale nu este to tul. Aceste farfurii, cupe (farfurii adanci) si cesti, pline pana sus cu un continut care vorbeste despre perfectiunile si excelenta parfu mului lui Hristos, corespund cu inchinarea ade varatilor adoratori. Variatele jertfe, de asemenea formand o parte a acesteia, evoca aspectele diferite ale lucrarii de la cruce. Dar de ce alocu Dom nul atata loc acestor jertfe, cat timp toate puteau fi cu prinse intr-un singur paragraf? Sa ne insusim acest adevar: El pune mare pret pe ce aduce fiecare si nu omite nimic din ceea ce este facut pentru El.

Numeri 7:89-8:14

Versetul 89 dezvaluie care era secretul lui „Moise, omul lui Dumnezeu“ (Psalmul 90): ru gaciunea! Sa-l privim pe Moise sub povara responsabilitatilor care-l coplelesc, hartuit de murmurele poporului, cum se retragea in intunericul si in linistea sanctua rului pentru a vorbi cu Dumnezeuul sau. El asculta „vocea“ si imediat li „vorbea“. Sa ne gandim la Domnul Isus care, cu mult inaintea zorilor sau cand venea seara, dupa oboseala zilei, Se retragea intr-un loc sin guratic ca sa Se roage (Marcu 1.35; 6.46). De ce oare se aminteste din nou de sfesnic acum, la inceputul cap. 8, dupa enumerarea darurilor practice din cap. 7 si inainte de prezentarea sfintirii levitilor din versetele urmatoare? Oare nu pentru a arata ca lumina probeaza si apreciaza atat darul cat si persoana; nu numai slujba, ci si pe cel care o implineste? Dumnezeu cunoaste valoarea inchi narii noastre, despre care vorbeste acest ri tual al consacrarii. Si remarcam ca levitii erau pre zentati de catre Aaron ca „dar leganat“, pentru a permite acestei lumini divi ne succesive sa stru lu ceasca in totalitate asupra lor, fara ca vreunul sa ramana in intuneric. Daca ar fi avut o cat de mica pata pe vesminte, aceasta ar fi fost imediat observata. Cat de im portant este sa stam mereu inaintea lui Dumnezeu pen tru a-l sluji! (exemplu: 1 Regi 17.1).

Numeri 8:15-26

Inainte de a fi prezentati ca un dar leganat, levitii erau curatiti si se aduceau jertfe pentru ei. Trebuia sa se rada cu briciul peste tot trupul (v. 7) si sa-si spele hainele. Am vazut deja aceste simbo luri legate de consacrarea preotilor si curatirea le prosilor. Ele nu repre zinta nicidecum convertirea, ci lu crarea pe care o face Duhul Sfiant prin mijlocirea Cuvantului pentru ca cei credinciosi sa fie pastrati curati. Briciul este un simbol al judecatii pe care o avem de purtat peste tot ceea ce vine din carne. La un slujitor, mai ales mandria creste repede, daca briciul n-ar fi acolo pentru a-i supraveghea aparitia. Pe de alta parte, cand venim sa ne spalam, nu ne place sa imbracam din nou haine murdare. Si pentru a sluji Domnului ne trebuie nu numai o constiinta curata, ci si o marturie practica

irepro sabila. Numai „dupa aceea“ levitul isi putea face datoria (v. 22). Lectie insemnata! Nu are importanta care anume, orice indeletnicire cere o ucenicie, o perioada de pregatire. Cu atat mai mult slujirea pentru Domnul. Inainte de a incepe in graba o lucrare pentru Hristos, sa-L lasam sa realizeze ceea ce, in harul Lui, doreste sa implineasca in noi.

Numeri 9:1-14

Se scursesese un an de la iesirea din Egipt. Si Domnul ii comunica lui Moise instructiunile Sale pentru sarbatorirea acestei mari aniversari. Cresti natatea sarbatoresc an dupa an nasterea si moartea Mantuitorului. Dar dupa aceea cei mai multi nici nu-si mai amintesc de ele pana la anul urmator. Spre deosebire de acestia, credinciosii Domnului au privilegiul de a-si aminti impreuna de suferinta si moartea Lui in ziua dintai a fiecarei saptamani, luand parte la Cina pe care El a instituit-o. In Israel, harul se ingrijea si de cei care din punct de vedere al legii ceremoniale erau necurati sau se aflau in calatorie. Domnul cunoaste in ce imprejurari se afla ai Sii si raspunde cu indurare, dar nu schimba nimic din propria Sa masura. Chiar in luna a doua, sarbatoarea trebuia celebrata dupa toate rindurile Pastelui (v. 12). Asa cum marturisirea greselelor era neapreciabila (v. 7), tot asa Cuvantul ii in viata pe credinciosi sa se judece pe sine si sa se cerceteze inainte de a lua parte la Cina Domnului (1 Corinteni 11.28). Astazi, participarea nu mai este deloc asa cum era in zilele Pastelui, o obligatie a carei nerespectare atragea pedeapsa (v. 13). Oare, pentru aceasta, doarina Domnului are mai putina putere asupra inimilor rascumparatilor Sii? Sub pretext ca nu este o obligatie, este absentarea mai putin grava cand Domnul a spus dand paharul alor Sii: „Beti toti din el“? (Matei 26.27).

Numeri 9:15-10:23

Israel nu era in masura sa hotarasca etapele calatoriei prin pustiu. Fiecare plecare si fiecare oprire avea loc „dupa porunca Domnului“. Se ridica norul? Atunci ei trebuia sa plece chiar daca abia se asezasera intr-un loc placut. Ramana norul deasupra cortului? Ei trebuia sa aseze tabara si sa nu mearga mai departe. Conducerea divina era astfel in dispensabila pentru a aseza tabara sau pentru a o ridica, pentru noapte ca si pentru zi. Frumoasa imagine a dependentei continue care i se potrivea credinciosului Domnului si pe care El Insi a ilustrat-o perfect. In ciuda mesajului pe care l-a primit de la surorile lui Lazar si a dragostei pe care o purta catre membrii acestei familii, Isus nu se intoarce in Betania decat doua zile mai tarziu, atunci cand cunoaste voia Tatalui Sau (Ioan 11). Indata ce se descoperea vointa Domnului, trambitele de argint ale pretilor dadeau semnalul pentru diversele miscari ale poporului. Ele erau strangerea (v. 3, 4), inaintarea (v. 5, 6), mersul la razboi (v. 9) sau sarbatorile solemne (v. 10). Aceste trambite ne vorbesc despre marturia lui Dumnezeu zeu data atat in adunarea sfintilor, cat si, respectiv, in mersul lor, in conflictele lor sau in inchinarea lor. In mijlocul unei lumi ostile, „nu te rusina de marturia Domnului nostru“ (2 Timotei 1.8)!

Numeri 10:11-36

Cand norul se ridica pentru pornire, trambitele le sunau, poporul forma randurile, levitii demontau Cortul, fiecare se incolona de plecare. Trambita mai suna inca o data „cu alarma“ si semintele se pu

neau in miscare in ordinea steagurilor lor. Astazi crestinii asteapta semnalul pentru ma rea plecare. Domnul va veni „cu trambita lui Dum nezeu“ sa-Si ia Biserica (1 Tesaloniceni 4.16). Dar Biserica nu poate sa-i scape din vedere pe cei pe care-i va lasa in urma; ea cheama prin Duhul: „cine inseteaza sa vina!“ (Apo calipsa 22.17). Aceasta pare ca voia sa-i spuna si Moise lui Hobab: „Vino cu noi si iti vom face bine, pentru ca Domnul a vorbit bine despre Israel“ (v. 29). Dar atunci de ce ii cere el apoi ajutor pentru a conduce poporul in pustiu? Sa nu-l judecam prea aspru, pentru ca si noi preferam adesea sa ne sfatuim cu altii, in loc sa ne incredem in calauzirea Domnului. Pentru a ne aminti de Cine ii conduce pe ai Sai, v. 33 ne prezinta chivotul luandu-si locul in capul coloanei, pentru a asigura poporului „un loc de odihna“. Calatoria de trei zile a lui Hristos prin moarte deschide o cale noua pentru poporul inviat, in mersul spre odihna cereasca.

Numeri 11:1-9

In nerecunostinta lui, poporul a cartit, iar Domnul i-a pedepsit. Dar lectia n-a fost suficienta. Pofta, condam nata prin cea de-a zecea po runca a Legii, se aprinde in inimile „aduna turii de oameni“ (aceasta multime de oameni care parasise Egiptul impreuna cu Israel – Exod 12.38). Unde sunt alimentele pe care le mancam in Egipt „pe nimic“ (pe degeaba)? Sarmanii oameni uitasera carami zile, paiele si cat de scump ii punea asu pritorul sa plateasca pentru putinul pe care li-l da! Aceas ta hrana din Egipt: praz, ceapa, usturoi ..., are mai ales un miros puternic si stimuleaza pofta, dar nu este hranitoare, uneori fiind chiar indi gesta. Cu ce-si hranesc intelectul oamenii din lume? Ce lecturi si spectacole adesea indoielnice ... atragatoare pen tru carne, dar nefolositoare sufletului, chiar din contra!

Israel isi a mintea atunci de aceste lucruri pentru ca mana isi pierduse pentru ei gustul delicios de prajitura cu miere (Exod 16.31). Ajunsesse sa le para o „turta cu untdelemn“, pe care mai tarziu a veau s-o numeasca „aceasta paine proasta“ (21.5). Dragi prieteni, daca suntem ispi titi de delicatesele acestei lumi, sa ne punem fie care in trebarea: «Nu se intampla oare acest lucru deoarece Cuvan tul si-a pierdut gustul pentru mine?» „Cine vine la Mine nicidecum nu va flamanzi“ (Ioan 6.35), a promis Domnul Isus.

Numeri 11:10-23

Si aici il vedem pe Moise descurajat! El il acuza pe Domnul pentru povara intregului popor (v. 11), el, care la sfarsitul capitolului ante rior vorbea triumfator despre „zecile de mii ale miilor lui Israel“. Cu siguranta, Moise nu putea purta singur responsabilitatea pentru intregul popor, dar, de fapt, nu era singur! Insusi Domnul l-a purtat pe Israel „pe aripi de vultur“ (Exod 19.4) si ca pe bratele unui parinte (Deuteronom 1.31). Psalmul 106 reaminteste acest trist episod: „Au uitat repede lucrarile Lui, ... au fost plini de pofta in pustiu ... si El le-a dat ce au cerut, dar a trimis uscaciune in sufletele lor“ (Ps. 106.13-15). Aici vedem un adevar de seama: cand ne incapatanam sa punem mana pe ceva pe care Dumnezeu nu vrea sa ni-l dea, in cele din urma El poate sa ne ingaduie sa avem acel lucru, dar aceasta atrage consecinte dezastruoase. Con se cintele pentru popor sunt descrise in v. 19, 20 si 33. „Uscaciunea“, ne spune dicti onarul, este o slabire si o pieire progresiva. Pierderea sufle telor noastre nu este ea cu mult mai rea decat o boala? Sa ne fereasca Dumnezeu de aceste pofte care

„se raz boiesc impotriva sufletului“ (1 Petru 2.11) si sa ne inve te sa fim multumiti cu ceea ce ne da El ... ca si cu ceea ce, in perfecta Sa cunoastere a adevaratelor noastre nevoi, gaseste de cuviinta sa nu ne dea.

Numeri 11:24-35

La cererea lui, Moise a fost eliberat de o parte din responsabilitati, care au fost trecute asupra a saptezeci de batrani. Chiar din Exod 4, Aaron fusese numit purtator de cuvint catre popor. Este umilitor sa realizam ca lipsa noastra de credinta adesea Il obliga pe Domnul sa incredinteze altora o parte din lucrarea noastra. Batranii au fost adunati la cort si acolo Duhul s-a coborat peste ei. Mai aflam ca doi dintre aces tia, Eldad si Medad, care ramasesera in tabara, profeteau acolo. Iosua voia sa-i opreasca (vezi Luca 9.49), dar pentru Moise aceasta era o veste buna. Insi Pavel se bucura din toata inima ca Evanghelia era vestita chiar „din invidie si cearta“ (Filipeni 1.15-18). Daca Dumnezeu ne-a aratat calea despartirii, «afara din tabara» religiei crestine, sa ne ab tinem sa-i judecam cu o atitudine de superiori tate pe acei credinciosi care pot fi mai evlaviosi si mai devotati decat noi, dar care n-au inteles aceasta despartire. Tot ceea ce avem si stim este numai prin harul lui Dumnezeu. Ne putem imagina ce s-a intamplat cu masa de prepelite moarte sub dogoarea soarelui din desert! Galateni 6.8 ne previne ca: „cine sea mana pentru carnea sa, din carne va secera putre zi rea“.

Numeri 12:1-16

„Limba“, spune Iacov, este „un rau de nestapanit, plina de otrava aducatoare de moarte“ (Iacov 3.8 ...). Inca o data ii constatam ravagiile. Nu sub forma cartirilor si a murmurilor in mijlocul „adunaturii de oameni“ (cap. 11), ci sub cea a criticilor si a calomniilor care intineaza membrii celei mai onorabile fa milii dintre conducatorii poporului: pe Aaron marele preot si pe Maria, profetesa. Vorbele lor rele fusesera probabil soptite la ureche, in cea mai mare taina (Luca 12.3). Dar ... „Domnul a auzit“ (v. 2 sf; comp. cu 11.1). Sa nu uitam niciodata ca si cele mai confidentiale remarci au Auditoriu in cer. Moise tace. De fiecare data cand erau sfidate drepturile Dom nului, mania lui se aprindea, pe buna dreptate; acum insa, cand este vorba sa se apere pe sine, blandetea lui extrema se traduce prin tacere. De aceea Dumnezeu ia apararea slujitorului Sau. Ii invita in cort pe cei trei in cauza si ii chea ma pe cei doi vinovati sa iasa inainte. Gravi tatea pedepsei o descopera pe cea a pacatului comis. Maria este lovita cu lepra. Pentru prima data (in aceasta imprejurare) Moise isi des chide gura, staruind in favoarea surorii lui aflate in nenoroci re, ca sa fie vindecata. Domnul sa ne pa zeasca de „invidii si de orice vorbiri de rau“ (1 Petru 2.1)!

Numeri 13:1-25

Poporul se apropia de tara promisiunii. Moise trimite doisprezece cercetasi cu misiunea de a cerceta tara si totodata de a aduce din ea informatii si ceva din roa dele ei. Le-au trebuit patruzeci de zile pentru aceasta recunoas tere. Iscoadele s-au suit la Hebron, loc pe care deja il cunoastem, unde Avraam cum parase pestera Mac pela ca loc de inmormantare. Ei aduc un cior chine de struguri atat de greu, incat trebuia purtat de doi oameni. Pentru noi, tara promisiunii este cerul. Ase menea

poporului, noi suntem inca in pustiu, sim bol al acestei lumi. Inca nu am vazut mostenirea in care ne va aduce Dumnezeu, dar Cineva o cu noaste si poate sa ne spuna despre ea. Este Duhul Sfant, care ne intretine cu subiecte ceresti. Intocmai cum strugurii de la Escol faceau dovada bogatiei tarii, Duhul ne da „arvuna“, ceea ce inseamna ca ne da sa gustam mai dinainte din bucuriile cerului. El ne face cunoscut lucrurile lui Dumnezeu (1 Co rintenii 2.12). El primeste ceea ce este al lui Hris tos si ne descopera (Ioan 16.14). Desi suntem intr-o lume care din punct de vedere moral este un pustiu pentru noi, putem deja sa ne ocupam cu Cel pe care Il iubim fara sa-L fi vazut (1 Petru 1.8).

Numeri 13:26-14:10

Au fost trimisi doisprezece cercetasi: cate unul pentru fiecare semintie. Initial nu era nici o distinctie intre ei. Dar cele patruzeci de zile de ca latorie i-a pus pe acesti oameni la incercare (numarul 40 in Biblie vorbeste intotdeauna de punerea la incercare). La intoarcere, fiecare arata ce este in inima lui. Rezultatul? Zece sunt necredinciosi. Numai doi – Iosua si Caleb – au incredere in Domnul. Credinta Il cunoaste pe Domnul si apreciaza circumstantele din punctul Lui de vedere, in timp ce necredinta le masoara cu dimensiuni omenesti si se opreste la obstacole vizibile. Uriasii, fii ai lui Anac, nu erau o fabula tie, cum nu erau fabulatie nici zidurile inalte. Dar greseala oamenilor era ca luau in considerare limitele lor si ca se ocupau cu ceea ce dusmanii puteau gandi despre ei (v. 33 sf.), cand ar fi trebuit sa pri veas ca spre Domnul. Iosua si Caleb nu se rusineaza sa-si declare credinta in fata tu turor. Ei pretuiesc mostenirea promisa si isi indeamna fratii s-o ia in stapanire. Ce frumos exemplu! Ne numaram si noi printre aceia care indeamna spre „tara“, sau printre cei care descurajeaza sufletele ca sa nu Il urmeze pe Isus? Sa nu fii de acord cu ceilalti (v. 10) este intotdeauna dificil, uneori pericu los. Acesti doi oameni era sa fie ucisi cu pietre (v.10), dar Dum nezeu a fost de partea lor.

Numeri 14:11-25

Poporul acesta Ma dispretuieste, declara DOMNUL (vezi v. 11, 23). In descrierea „tarii cercetate“ (13.32, compara cu Ps. 106.24), Dumnezeu este, de fapt, subiectul dispretului si al nerecu nostintei lor. Cum putem califica noi atitudinea atator oameni care dispretuiesc darul care este chiar cerul, daruitorul fiind Insusi Dumne zeu?Moise intervine din nou, ca in episodul cu vitelul de aur. Cu nici un chip nu se lasa ispitit de propunerea ca el sa devina capetenia unei noi natiuni (v. 12; Exod 32.10 sf). Aducand un argument de necombatut, li aminteste Domnului ca este in discutie grandoarea Numelui Sau inaintea natiu nilor. Apoi, aratand ceea ce a invatat de la El si citandu-l propriile cuvinte (Exod 34.6-7), li aminteste Domnului ca El este „incet la manie si bogat in indurare (sau: bunatate)“, su gerandu-l ca acum are ocazia sa ierte „ne le giuirea si razvratirea“. Unde nu este vina, iertarea nu are rost. Dar pacatul omului, al meu si al tau, l-a dat lui Dumnezeu ocazia sa-Si manifeste ha rul. Copii ai lui Dumnezeu, si noi Il cunoastem pe acest Dumnezeu care iarta. El este Tatal nostru. Si avem langa El un apa ra tor plin de iubire: este Isus, Mantui torul nostru (1 Ioan 2.1).

Numeri 14:26-45

În acest trist episod, ce consolare este să ne putem gândi la Iosua și la Caleb! Ei au fost însuflețiti de un „alt duh“. De aceea nu și-au pierdut rasplata. Din toată neîncredința lor, ei vor fi singurii care vor intra în țară. Până atunci însă vor fi nevoiți să împartăsească ca soartă unui popor vinovat: să ratezească patruzeci de ani traversând nisipul desertului. Dar în timpul acestui lung pelerinaj vor fi neîncetător încurajați de amintirea țării pe care o cercetaseră, acest pământ al Canaanului din care deja gustaseră roadele. Moise anunță vestile rele. Cum reacționează poporul? Când Caleb îi îndemna să urce plini de curaj și să ia în stăpânire țara, ei voiau să se întoarcă în Egipt sau vorbeau de pierirea în pustiu (13.30; 14.2). Acum, în timp ce juca decizia lui Dumnezeu îi determina să-și refacă drumul spre Marea Roșie și Dumnezeu îi anunță că vor muri în pustiu, ei vor să scape de pedeapsă și răspund: „Iată-ne, și ne vom sui!“ (v. 40). Inima omului nu se pune niciodată de acord cu Dumnezeu, mai cu seamă când este vorba să-și recunoască greselile comise, să se supună disciplinei sau să accepte cu umilință consecințele pacărilor sale. Deși Moise le spune „Nu vă suiți“ (v. 42), ei se împotrivesc și suferă o cruda înfrângere.

Numeri 15:1-21

După evenimentele tragice din cap. 14 ar fi normal să gândim că neîncredința și răzbunarea poporului l-au făcut să-și piardă toate drepturile asupra țării Canaan. De aceea Dumnezeu, imediat după acestea, vine să le vorbească despre țara promisiunii, arătând că nimic nu-L determină să Se răzgândească de la împlinirea telurilor harului Său. În același timp El menționează în acest capitol (15) și diferitele jertfe: arderea-de-tot (v. 3), jertfele de pace (v. 8), jertfele pentru păcat (v. 24), precum și darurile de mâncare și de băutură, tocmai pentru a le arăta că are resurse pentru a rezolva cele mai grave crime sau, mai cu rând, că are o singură resursă, sub multiplele aspecte, în lucrarea Preaiubitului Său. Din aceasta se ridică, oricât de tristă ar fi starea poporului, o „miresmă plăcută Domnului“ (expresie amintită de cinci ori). Prezentată figurat sub multiplele ei aspecte, lucrarea lui Hristos se manifestă în folosul întregului popor. Legea era aceeași pentru străin ca și pentru un israelit prin naștere; străinului îi se permitea să aducă aceleași jertfe și aceleași daruri de băutură, prefigurând harul extins în afara limitelor Israelului, Evanghelia vestită „ori carei fapturi de sub cer“ (Coloseni 1.23). Versetele 17-21 tratează cele dintâi roade și ni se aminteste că Domnul are întotdeauna primul drept asupra a tot ce avem (Matei 6.33).

Numeri 15:22-41

Cuvântul care patrunde în inimă stabilește cu grijă distincția între pacatele „din greșala“ (v. 22), rezultate din ignoranță sau din neglijență (sau nechibzuintă), și pacatele din „ingamfare“ (v. 30 vezi și nota b), comise cu o voință sfidătoare a voinței divine. Pentru această ultimă categorie de pacate nu era nici un remediu, cum ni se arată prin exemplul pedepsirii omului care n-a respectat Sabatul (v. 32-36). „Cine își înțelege greselile? Curățește-mă de cele ascunse ale mele“ – se roagă psalmistul, dar, conștient de slăbiciunea lui, adaugă – „Păzește, de asemenea, pe slujitorul Tau de pacatele mandriei, ca să nu stăpânească ele peste mine ...“ (Psalmul 19.12, 13). În ce privește raul, israelitul mai dispunea de un mijloc de prevenire: acești ciucuri legați cu un fir albastru la vestimentație, vorbind de legăturile lor cu Domnul și avertizând constant să nu-și întineze hainele. Frumos simbol pentru noi, cei credincioși, aceasta reprezentând caracterul nostru cersesc, pe care nu trebuie să-l

uitam nicio data! Astfel vom fi paziti cu privire la pacatul din umblarea noastra si de asemeni de a cauta poftete inimii sau ale ochilor (v. 39). „Cautati cele de sus ... ganditi la cele de sus ...“ indeamna apostolul (Coloseni 3.1-2). Aceasta pentru ca acolo este Hristos – satisfactia inimilor noastre – asezat la dreapta lui Dumnezeu.

Numeri 16:1-15

Acum se mai adauga o pagina trista la sumbra istorie a poporului in pustiu. Epistola lui Iuda numeste acest eveniment „razvratirea lui Core“ (Iuda 11). Acest incident arata cat de departe ne poate duce mandria despre care ne-a vorbit cap. 15: pana la o adevarata revolta impotriva lui Dumnezeu. Core este un levit din familia lui Kehat. Nemulțumit de nobilul sau serviciu, ravneste la preotia pe care Domnul i-o incredintase lui Aaron si familiei sale. A face slujba Cortului, a sta inaintea adunarii „ca sa-i slujiti“ (v. 9), nu li s-a parut suficient lui Core si complicilor sai; au dorit ceva mai inalt. Vai, unii crestini sunt tot atat de ne multumiti de slujba pe care le-a incredintat-o lor Domnul. Ei vor sa fie importanti, sa se ridice deasupra al tora. Apostolul Ioan este obligat sa-l denunte in cea de-a treia sa epistola pe un anume Diotref care iubea intaietatea in adunare. Ce contrast cu Cel care „n-a venit ca sa l se slujeasca, ci ca El sa slujeasca ...“ (Marcu 10.45). Cat despre Datan si Abiram, ei au indraznit sa foloseasca in legatura cu Egiptul expresia: „tara unde curge lapte si miere“ (v. 13), care definea Canaanul. Pentru ei, „conducerea“ lui Moise era de nesuferit. Acesti oameni intruchipeaza rebeliunea civila (laica), in timp ce Core personifica apostazia religioasa.

Numeri 16:16-35

Core se inaltase in duhul sau (v. 1). Dar este scris: „Oricine se inalta pe sine va fi smerit“ (Luca 14.11). Proverbele confirma acest adevar atat de des verificat in istoria oamenilor: „Mandria merge inaintea pieirii ...“ (Prov.16.18). Pentru rasculati, aceasta pieire nu s-a lasat mult asteptata. Ce spectacol infricosator! Pamantul „si-a deschis gura“ sub picioarele lor; au fost inghititi de vii cu tot ce era al lor. Moise a trebuit sa aiba grija sa avertizeze: „Departati-va, va rog, de corturile acestor oameni rai“ (v. 26) si este evident ca acest lucru l-au facut si copiii lui Core. Ei au inteles ca trebuie sa fie de partea lui Dumnezeu mai curand decat de partea tatalui lor, recunoscand in el un om rau. In adevar, cap. 26.11 ne spune ca „fiii lui Core n-au murit“. Li vom reintalni mai tarziu cantareti si compozitori de psalmi. Intre acestia, Psalmul 84 contine un rezumat al istoriei lor: „As vrea mai bine sa stau in pragul casei Dumnezeului meu (coritii erau si usierii Templu lui), decat sa locuiesc in corturile rautatii“ (Ps.84.10). Asa sunt vazute corturile propriului lor tata! Copii ai unui neam vinovat, suntem crutati de o judecata si mai grozava, daca avem credinta. Cat de mare este harul lui Dumnezeu!

Numeri 16:36-50

Core si oamenii sai au pacatuit nu numai „impotriva lui Moise si Aaron“, nici numai „impotriva Domnului“ (v. 3, 11), ci si „impotriva sufletelor lor“ (v. 38). Asa va fi cu toti necredinciosii: vor fi pentru eternitate propriile lor victime. O pedeapsa fulgeratoare sta gata sa se dezlantuie asupra acestor capetenii de intriganti si Dumnezeu s-a ingrijit ca ea sa nu poata fi uitata, expunand-o demonstrativ pe altar (v. 38). Cu toate acestea, chiar a doua zi, intregul popor se aduna si-i face raspunzatori pe

cei doi conducători ai săi. La început a fost în frunte un sef, Core, împreună cu Datan și Abiram. Apoi li s-au alăturat două sute cincizeci de oameni. Acum se rascoala întreaga adunare (v. 41). Cât de nestatornică este inima omului! Am văzut deja cum zece iscoade au fost îndejun să abată poporul (cap. 13). De aceea Galateni 6.7 (vezi și nota I) ne avertizează: „Nu vă amăgiți: Dumnezeu nu Se lasă batjocorit; pentru că ce seamănă omul, aceea va și secera“. Urgia este gata să înceapă. Ca în v. 4, Moise cade cu fața la pământ, la fel și Aaron. Apoi Aaron nu pierde nici o clipă. El, cel care fusese învidiat, insultat și acuzat pe nedrept, ia singura ca delnită potrivită și face ispășire pentru popor. Frumoasa imagine a lui Hristos, încă o dată, supremul Mijlocitor!

Numeri 17:1-13

Prin nimicirea celor două sute cincizeci de răzvrătiți, Domnul a arătat pe cine a ales pentru preotie. Numai Aaron a fost primit cu delnita lui. A urmat încă un test care, de această dată vorbind despre viață, va confirma alegerea divină. Dintre cele douăsprezece toiage aduse de capetenii, numai cel al lui Aaron a făcut o extraordinară probă de vitalitate: într-o noapte, a produs muguri, flori și fructe. Admirabilă imagine a învierii lui Hristos, dovada de netăgăduit a gloriei lui Isus și a eficacității lucrării Sale! (Fapte 17.31). Mulți impostori au pretins că aveau o misiune divină. Dar sunt morți și nici unul nu a înviat. Hristos este singurul care a trecut prin moarte și S-a ridicat „potrivit puterii unei vieți nepieritoare“ (Evrei 7.16) și acum, de sus, își exercită preotia pentru ai Săi. Mai mult, roadele aduse prin fie care dintre cei care li aparțin constatăte în prezent – am putea spune într-o vreme neprielnică – marturie vizibilă a unui Mântuitor viu, deși încă ascuns vederii. Toiagul lui Aaron este pus apoi în chivot (v. 10; Evrei 9.4), ca pentru a ne aminti că, în timpul traversării pustiei, sursa de viață nu se găsește decât în Hristos.

Numeri 18:1-19

Prin toiagul înmugurit, Domnul vrea să confirme funcția înaltă a familiei lui Aaron. Acesta este motivul pentru care acest cap. 18 vorbește încă o dată despre preotie, enumerând privilegiile ei. Primul privilegiu: fiii lui Levi sunt adăugați (alipiti) preoților (semnificația numelui Levi: vezi Geneza 29.34 nota e). Ei sunt „daruiți ca dar pentru Domnul“ (v. 6): simbol al slujirii Cu vântului, care îl învăța pe adorator. Cap. 8 din Neemia numește cativa leviti care explicau poporului Cuvântul și pe Ezra îl surprinde binecu vântându-l pe DOMNUL Dumnezeu cel mare. Al doilea dar îl constituie însăși slujba (v. 7 sf.). Departe de a fi date pe merit vreunui dintre cei care le exercită, toate slujbele sunt date prin harul lui Dumnezeu. Să recunoaștem că suntem „robi nevrednici“ (Luca 17.10). Dacă Domnul binevoieste să ne folosească, nu o face pentru că are nevoie de noi, ci pentru că dorește să ne dea bucuria de a lucra pentru El. În sfârșit, v. 8-19 enumera diversele daruri care corespund cu „lucrurile sfinte“ aduse de fiii lui Israel. Încă o dată acestea sunt simboluri ale lui Hristos, daruri din care suntem chemați să ne hrănim și de care să ne bucurăm. „Pargă“ și în același timp „cele dintâi roade“ (v. 12, 13) ne amintesc de intenția lui Dumnezeu și de dorința apostolului că Hristos „să aibă întâietate în toate“ (Col. 1.18).

Numeri 18:20-32

Pe langa toate darurile facute familiei lui Aaron (v.1-19), cel mai minunat dar al Domnului este acela ca El S-a dat pe Sine: „Eu sunt partea ta si mostenirea“ ta – spune El in v. 20. „Domnul este partea mos te nirii mele si a paharului meu“ – „Dumnezeu este ... partea mea pentru totdeauna“ (Psalmul 16.5; 73.26), raspund, respectiv, David si Asaf. Nu este propriul Sau Fiu cel mai de pret dar pe care L-a dat Dumnezeu? Sa realizam si noi, ase menea levi ti lor, ca aici, jos, nu avem alta posesiune adevarata. Pe de alta parte, avem totul in cer, de vreme ce acolo este Isus. Israelitul trebuia sa plateasca pentru sanctu ar zeciuiala din venitul lui (Levitic 27.30). Aceste zeciuieli asigurau cele necesare levitilor, care nu aveau nici arie, nici teasc (v. 30), nici mostenire care sa rodeasca. Dar nu erau lipsiti de aceste bunuri. Levitii, la randul lor, dadeau zeciuiala din tot ce primeau. In Neemia 10.37 sf. si 38, aceste instructiuni sunt puse in vigoare de un om credincios lui Dumnezeu. Putem rezuma in mod fericit cap. 18 printr-un frumos verset din Noul Testament: „toate sunt ale voastre si voi, ai lui Hristos, iar Hristos, al lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 3.23).

Numeri 19:1-10

Jertfa vitelei rosii ocupa un loc deosebit la mijlocul cartii pustiuului, pentru ca este vazuta ca un simbol al nevoilor din desert. Ca si celelalte jertfe, aceasta reprezinta anumite aspecte ale per soanei si lucrarii lui Hristos. Aceasta „vitea rosie fara cusur, in care nu este cusur si peste care n-a fost jug niciodata“ (v. 2), Il evoca pe Cel care a fost victima fara pata si care nu a cunoscut grozavul jug al pacatului, asa cum il cunoastem noi. Dupa ce jertfa era adusa in afara taberei, sangele ei se stropea inaintea cortului intalnirii. Apoi aceasta era arsa complet. Grasimea ei nu era oferita Domnului, nici preotul nu manca nimic din ea. Dimpotriva, se strangea cenusa si se procura o mare cantitate de „apa de curatire“, suficienta pentru a spala orice intinare a fiecarui israelit pe tot parcursul calatoriei prin pustiu. Aceasta jertfa nu corespunde, ca cele din Levitic 4, la nevoile celor neintorsi la Dumnezeu, ci la cele ale credinciosilor care au cazut. Lucrarea pe care a facut-o Isus o singura data este o resursa pentru a-i curati de pacate si pentru a-i pastra in partasie pe rascum pa ratii Sai care sunt expusi intinarii. Prin Cuvant (apa), Duhul Sfant aminteste inimii si aduce in constiinta credinciosului cazut suferinta lui Hristos (cenusa).

Numeri 19:11-22

Puterea apei care continea cenusa vitelei era pe masura feluritelor imprejurari in care a avut loc intinarea in timpul calatoriei prin pustiu. Atinge rea unui trup mort sau a unor oseminte omenesti corespunde, in cazul nostru, unui contact cu coruptia si violenta acestei lumi. Mani festarile „car nii“ se pot arata in familie (cortul: v. 14), deci mare atentie la copii, aceste „vase deschise“, atat de usor de intinat (v. 15; Luca 17.2). Ele pot aparea si afara, la slujba (pe camp: v. 16). O mica inselaciune, o defaimare, un cu vant nebunesc sau o gluma ne potrivita (Efeseni 5.4) – fiecare poate face lista acestor mici „oase“ (v. 16), mani festari carnale pe langa care trecem adesea fara a le acorda atentia. Ei bine, credinciosul este intinat prin aceste scapari. Ele nu par prea importante pentru cei care nu-L cunosc pe Isus, dar noi, care Il iubim, le luam in serios, pentru ca ne amintim ca El a suferit si a murit pentru a ispasi si cele mai mici lucruri. De fiecare data trebuie sa innoim ceea ce corespunde acestui lung proces de cura tire: judecata de sine in lumina Cuvantului lui Dumnezeu si o noua recunoastere a eficacitatii lucrarii lui Hristos.

Numeri 20:1-13

„Nu era apa!“ Murmurele se reaprind. Poporul se imbulzeste si se cearta ca la Meriba (Exod 17). N-au facut ei nici un progres de la inceputul calatoriei prin desert, in ciuda bogatelor experiente ale dragostei lui Dumnezeu? „Si de ce ... si de ce ...“ (v. 4 si 5) nu e apa? Totusi stanca este intotdeauna acolo. DOMNUL este obligat sa-i aminteasca aceasta chiar si lui Moise. Dar numai repetarea acestor „de ce-uri“ nu poate face sa curga apa. Trebuie sa i se vorbeasca stancii. Nu gasiti ca este o minunata imagine a rugaciunii? Dumnezeu ne poate da tot ce ne este necesar, fara sa astepte vreodata sa ducem lipsa. Dar doreste sa-I cerem tocmai pentru a ne aminti ca depindem de El. Moise face aici o grava greseala. In loc sa vorbesc stancii, cum ii spusese DOMNUL, o loveste cu nerabdare si bruschete. Gest aparent lipsit de importanta, dar in realitate grav prin semnificatie! Dupa cum stanca lovita o data la Horeb (Exod 17.6) nu mai trebuia lovita din nou, tot astfel Hristos a primit odata pentru totdeauna cupa judecatii si vine. De atunci incoace El nu mai trebuie sa sufere si sa moara. Lucrarea Lui este suficienta pentru a le da din belsug alor Sai apa cea vie in tot drumul prin pustiu. Cu conditia sa-I vorbim. Facem noi aceasta?

Numeri 20:14-29

O privire rapida asupra hartii arata ca, pentru a ajunge din pustiu la campia Iordanului, ocolind Marea Moarta, trebuia traversat Seirul, tara lui Edom. Amintindu-si de relatia cu acest popor (Esau, stramosul lui Edom, era fratele lui Iacov), Israel cere permisiunea sa treaca. Edom insa raspunde cu un refuz taios, insotit de amenintari. Cata duritate! „Necazul care a dat peste“ fratele sau pe cale (v. 14) il lasa insensibil. Egoismul, teama de a nu fi deranjat, trece inaintea oricaror alte sentimente. Edom si regele sau reprezinta lumea cu-al ei print, care ar vrea sa-i impiedice pe copiii lui Dumnezeu sa ajunga in caminul lor ceresc. Este frumoasa cererea lui Israel! Marturiseste despre starea sa anterioara si despre ceea ce a facut Dumnezeu pentru ei. Anunta apoi ca nu au nevoie de nimic; vor trece numai „cu picioarele“ (v. 19), fara a se indatora fata de nimeni. Nici campurile, nici viile (pentru noi, afacerile vietii si bucuriile lumii), nici fantanile Edomului. De vreme ce a fost regasita stanca, nimic din toate acestea nu poate nici atrage, nici abate poporul aflat in drum spre patrie. Asa cum il anuntase Domnul in v. 12, Aaron moare inainte de intrarea in Canaan si fiul sau, Eleazar, ii succede.

Numeri 21:1-15

Victoria de la Horma («Nimicire totala») este casti gata la patru zeci de ani dupa infrangerea suferita in ace lasi loc (14.45). Dar, trist de constatat, curand dupa a ceas ta, deznadejdea reintra in scena: „nu este paine ... nu este apa“ (v. 5). Mana nu lipseste, insa este dispretuita. Stanca a fost lovita, dar nu se gandesc sa-i vorbeasca – imagine a ceea ce se intampla cand neglijam Cuvantul si rugaciunea. Pierderea constientei cu privire la aceste re surse ne face sa ne cufundam in descurajare si in ne multumiri, expunandu-ne atacurilor lui Satan. Muscatura sarpei il determina pe Israel sa simta si sa-si marturisca pacatele. Atunci Moise mijloceste – inca o data – si Domnul dispune un remediu: acest sarpe de arama inaltat pe o prajina. O singura privire indreptata spre el aducea vindecarea. Domnul Isus, in discutia Sa cu Nicodim, ii explica tocmai semnificatia spirituala a

acestui episod din desert. Sarpele de arama inaltat de Moise este El, Fiul Omului inaltat pe cruce, este Hristos „facut pacat pentru noi“ (2 Corinteni 5.21), facut la fel chiar cu puterea raului, pentru a-i purta condamnarea. Atat de mare este masura dragostei lui Dumnezeu pentru lume! (Ioan 3.14-16). Drag prieten care citesti aceste randuri, ti-ai in dreptat privirea cre dinte spre Salvatorul inaltat pe cruce? Ai tu viata eterna?

Numeri 21:16-35

La porunca Domnului, poporul se strange in jurul fantanii (Beer). Capetenii si mai-marii poporului (numiti: printii si nobilii) au sapat pamantul si apa tasneste din adancimi pentru a-i inviora pe toti – simbol al Cuvantu lui pus in lumina de slujitorii lui Dumnezeu pentru imbogatirea noastra. Suntem responsabili sa fructificam scrierile pe care ni le-au lasat acesti conducatori. Capetenii angajate in lucrarea rodnică (cei care se osteneesc sunt cei care conduc, potrivit cu 1 Tes. 5.12), acesti «nobili ai poporului», asemeni bereenilor (celor din Bereea) – „mai alesi decat cei din Tesalonic“ (Faptele 17.11) – se consacra studiului Scripturii lor. Iata «noble tea» pe care o recunoaste Biblia si pe care ne-o propune si noua, pentru ca fiecare copil al lui Dumnezeu este invitat sa cerceteze Scripturile (Ioan 5.39). In prospatarea spirituala trairii in jurul fantanii a inviorat inima poporului. „Este cineva bucuros? Sa cante psalmi“ (Iacov 5.13). Si Israel canta. De patruzeci de ani, de cand trece cu sera Marea Rosie, nu i-am mai vazut facand aceasta (in afara de cantecele si jocurile pagane din jurul vitelului de aur). Acum, in sfarsit, lauda ia locul murmurului. Odata cu bucuria, Israel a gasit si puterea (Neemia 8.10 sf: „Bucuria Domnului este taria voastra“). Isi va dezvalui aceasta putere dand primele sale batalii impotriva lui Sihon si a lui Og si obtinand victorii rasunatoare.

Numeri 22:1-21

Li parasim acum pe israeliti pentru a vedea ce se intampla in acest timp cu dusmanii lor. Plin de groaza, Moab, cu regele sau Balac, l-a vazut pe Israel suindu-se din pustiu, umpland tara, asezandu-se in dreptul sau. Tre mura pentru recoltele sale si dispretuieste aceasta multime care putea „manca tot, ... cum lingea boul iarba verde a campului“ (v.4). Cand poate sta linistit Moab? Atunci cand mana, Painea vietii, este apriciata de poporul lui Dumnezeu, ceea ce inseamna ca posesiunile lumii nu-l fac invidios. Pentru a-l infrange pe Israel, Balac recurge la mijloace supranaturale. Il cheama in ajutor pe ghicitorul Balaam, caruia ii cunoaste reputatia. Balaam personifica in intreaga Scriptura un cleric coruptibil, usor de tocmnit pe pret de argint (Deuteronom 23.4; Iuda 11). Balaam era impartit intre dorinta sa de a primi bogatiile si onorurile promise de trimisii lui Balac si sentimentul ca nu putea trece peste voia Dumnezeului suveran de care se temea. Cercetat de Domnul in timpul noptii, Balaam desluseste aceasta declaratie categorica, fara drept de apel: „Sa nu mergi cu ei; si sa nu blestemi poporul ... ei sunt binecuvantati!“ (v. 13). In speranta ca Dumnezeu va convinge pe Domnul sa-Si revoce hotararea, profetul necredincios uita ca Dumnezeu nu Se schimba (comp. cu 23.19), astfel incat, de indata ce soseste cea de-a doua delegatie, ii este permis sa mearga acolo unde-l atragea inima lui Iacov.

Numeri 22:22-41

Astfel Balaam si-a inseuat magarul si a pornit cu inima usoara, facandu-si socoteli cu pri vire la „raspla ta nedreptatii“ (2 Petru 2.15). Inaintea Domnului inasa, calea lui era „spre prapad“ (v.32). Balaam pretindea ca-L asculta pe Dumnezeu, dar, in realitate, era „atras si ademenit de propria lui pofta“ (Iacov 1.14). Dumnezeu vrea sa-l faca sa in te lea ga, vorbindu-i in chip mira culos prin gura magarului sale (2 Petru 2.16). Truda in zadar! Nici aceasta n-are efect asupra lui. Apoi insusi Ingerul i se arata si-l previne. Mai ne bun si mai orb decat magarul sau, Balaam se inca pe ta neaza, iar Dumnezeu il lasa sa mearga ... Oare nu Se ridica Dumnezeu si in calea voinei noastre pentru a ne opri? El ne pune in cale piedici care ne vorbesc din partea Sa, daca stim sa le ascultam. In toate ocaziile sa ne intre bamb daca nu cumva Dumnezeu Se opune realizarii unui plan cu care nu este de acord. Noul Testament aminteste de „calea lui Balaam“ (2 Petru 2.15), apoi de „ratacirea“ lui (Iuda 11) si, in sfarsit, de „invatatura“ lui (Apocalipsa 2.14). Propria vointa duce intotdeauna si mai mult in ratacire. Balac si Balaam s-au intalnit acum pentru lucrarea lor distrugatoare. Impreuna, acesti doi asociati il simbolizeaza pe imparatul cel rau, numit „fiara“, si pe profetul mincinos sau Antihrist, care, in timpurile apocaliptice, vor fi impinsi de Satan impotriva lui Israel si a lui Dumnezeu.

Numeri 23:1-12

Balaam, care inca de pe acum a reusit sa ajunga acolo unde voia, ar mai fi dorit, in prezent, sa-L determine pe Dumnezeu sa pronunte exact ceea ce dorea el sa spuna. Dar fara voia lui, spre marea manie a lui Balac, cele patru discursuri cu multe sentinte ale sale sunt transformate in binecuvantari glorioase. Acesta este si efectul acuzatiilor pe care Satan le aduce si astazi impotriva rascomparatiilor Domnului (Ap. 12.10). Dupa cum ne invata istoria lui Iov, Dumnezeu permite astfel de atacuri, pentru a le intoarce spre binele alor Sai. Si remarcam ca totul se petrece pe munte fara stirea poporului din campie; acesta nu cunoaste nici in tentiile fatale ale vrajmasului, nici modul in care le zadarniceste Dumnezeu. „Un popor care va locui deoparte“ (v. 9) – aceasta este cea dintai caracteristica a lui Israel, si anume de a fi un popor pus deoparte pentru Dumnezeu. Si aceasta este valabil atat pentru Biserica adevarata, cat si pentru fidele care credea din cios. Crestinul este din punct de vedere moral despartit de o lume sub indenta judecatii. Este pus deoparte pentru Dumnezeu. „Sfarsitul meu sa fie ca al lor!“ – isi ureaza Balaam in incheiere (v.10 sf), inasa pentru a muri „de moartea celor drepti“, trebuia sa fi trait asemena lor. Dar Balaam, ca multi altii, este un ipocrit, incercand sa slujeasca la doi stapani. El marturiseste frica de Dumnezeu, ofera numai perfect de jertfe, inasa in tot acest timp asculta numai de poftele i nimii lui.

Numeri 23:13-30

„Cine va aduce acuzatie impotriva alesilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Cel care indreptateste. Cine este cel care condamna?“ (Romani 8.33, 34). Razand de acuzator, Dumnezeu il imputerniceste pe Balaam sa declare de pe varful muntelui ca „El n-a zarit nelegiuire in Iacov si n-a vazut rau tate in Israel“ (v. 21). Citind acest verset nu putem sa nu ne intrebam cum poate Dumnezeu afirma ceva care in mod evident este contrazis de fapte. A uitat El oare murmurale, poftele, idolatria, razvratirea? Versetul 23 ne ofera raspunsul: „La timpul sau se va zice despre Iacov si despre Israel: «Ce a lucrat Dumnezeu!»“ In timp ce poporul se acoperea de vina in pustiu, Dumnezeu implinea lu crarea necesara pentru a-i face potriviti sa intre in tara. El Se ocupase de toate pacatele alor Sai, dandu-le

jertfele, preotia, sarpele de arama, toate imagini ale lucrării Domnului Isus. Așa că, dacă Dumnezeu vorbește astfel, nu este pentru că El nu-Si aduce aminte, nici pentru că trece cu vederea raul din indulgență, ci pentru că, privind spre poporul Său, vede lucrărea Sa. El are necurmat înaintea ochilor lucrarea Fiului Său și nu ar fi credincios și drept pentru acest Salvator desăvârșit dacă le-ar fi imputat cel mai mic lucru celor pe care Isus i-a spălat în sângele Său (1 Ioan 1.9).

Numeri 24:1-13

Pentru a-și rosti cea de-a treia profetie, Balaam n-a mai mers, „ca în alte date, să-l întâmpine cu descantece“ (v. 1). Om datat spiritismului (instrumentul obișnuit al demonilor), este constrâns să rostească prezicerea pe care Dumnezeu i-o pune în gură. Și cu cât mai mult se încapătanează Balaam, cu atât mai binecuvântat va fi poporul. Versetul 5 constată nu numai absența fără de legii în Iacov (harul), ci și admirabila frumusețe a corturilor lui Israel (gloria). În mijlocul acestor corturi se înalță cel al Domnului Insuși, locuința gloriei Sale, astfel încât întreaga tabără era făcută partasă acestei glorii. Biserica este încă în pustiu, dar Dumnezeu deja o vede în lumina rețetei glorioase cu Fiul Său preaiubit. Este Mireasa lui Hristos, îmbrăcată în ochii Săi în toate perfecțiunile Mirelei divine. Dumnezeu ne cheamă să privim Adunarea, și pe fiecare frate sau sora în mod individual, „de pe varful stâncilor“ (23.9), cum s-ar spune, în același fel în care El Insuși îi privește din cer. Vom avea atunci o altă imagine a lor. Vom vedea strălucind frumusețea vesmintelor îndreptății cu care Domnul i-a îmbrăcat pe ai Săi. Vom observa la ei reflectarea gloriilor lui Isus. Iar dacă sunt unele subiecte de întristare, pe care nu putem să nu le observăm, aceasta va fi încă o ocazie de a admira grandiozitatea răbdării și a iertării divine.

Numeri 24:14-25

Această ultimă profetie a ghicitorului Balaam începe de fapt cu o prezicere despre el însuși. Cât de ireșponsabil este acest om! Potrivit propriilor sale declarații, el aude cuvintele lui Dumnezeu; cunoaște știința Celui Preaînalt; vede viitorul Celui Atotputernic! ... Mulți așa-zisi creștini vor spune: „Doamne, Doamne, nu în Numele Tau am profetit ...?“ (Matei 7.22, 23). Dar vor avea soarta lui Balaam, deoarece cunoașterea adevărilor scripturistice nu a avut nici un efect asupra conștiinței lor. A avea „ochii deschiși“ (v.16) pentru a-L vedea pe Isus, „dar nu acum“ și „nu de aproape“ (v. 17), ce viitor tragic! Este partea bogatului din parabola să contemple din chinuri fericirea celor aleși (Luca 16). „Orice ochi îl va vedea“ (Apocalipsa 1.7), dar nu toți în aceleași condiții. Când și cum îl vei vedea voi pe Domnul? În fața omului „care cade“ (v.16) se derulează întreaga panoramă profetică. „O Stea“ (v.17) strălucește și luminează: Hristos, Împăratul gloriei. Apariția Lui va corespunde judecării națiunilor în vecinătate lui Israel: în primul rând a lui Moab însuși. Domnul Isus este această splendidă Stea de dimineață, anunțând zorii zilei (Apocalipsa 2.28; 22.16 sf). Încă nevăzut de lume, El a răsărit deja în inimile celor răscumparați (2 Petru 1.19 sf).

Numeri 25:1-18

Pentru a înțelege ce se întâmplă acum, trebuie să așteptăm cap. 31.16. Vom afla de acolo că în duhul lui Balaam, care și-a văzut pierdută mult-dorita recompensă, a încolțit o idee diabolică. El

insusi anuntase ca Dumnezeu „n-a zarit nelegiuire in Iacov si n-a vazut rautate in Israel“ (23.21). Daca aceasta n-o sa tina – si-a zis el – atunci voi face poporul sa paca tu iasca! In felul acesta, DOMNUL va fi mai obligat sa-i blesteme. Este un popor care trebuie sa locuiasca deoparte? (cap. 23.9). Sa-l incitam sa se amestece cu alte natiuni! Astfel „Balaam ... l-a invatat pe Balac sa arunce o cursa (sau: o piatra de poticnire) inaintea fiilor lui Israel, ca sa manance cele jertfite idolilor si sa curveasca“ (Apocalipsa 2.14). Aceste sumbre uneltiri au ca rezultat trista si umilitoarea alipire de Baal-Peor. Prin urmare, invitatiile lumii sunt mult mai de temut decat blestemele ei! Poporul cade in cursa intinsa de Moab si de aliatul lui, Madian. A fost necesar zelul lui Fineas pentru a abate mania DOMNULUI si pentru a opri urgia. Atitudinea lui este imediat rasplatita, ceea ce ne arata cat de placut li este Domnului sa vada un tanar sau o tanara care, in mijlocul prabusirii generale a stan dar delor morale, si-a pastrat viata curata si a stiut sa ia cu curaj pozitie pentru El.

Numeri 26:1-65

Trecusera patruzeci de ani de la numaratoarea din capitolul 1. Domnul cere sa se faca o noua numaratoare, de data aceasta pe familii, a capetelor „intregii adunari a fiilor lui Israel“. O comparare a celor doua recensaminte, de la inceputul si de la sfarsitul calatoriei prin pustiu, scoate in evidenta consecintele dezastuoase si ireme diabile ale faptelor comise. Semintia lui Si meon, mai vinovata decat celelalte in chestiunea cu Baal-Peor, a fost decimata (25.14). Acest fapt va conduce si la o micsoare proportionala a mostenirii lor in Canaan, dupa instructiunile date lui Moise: „... celor mai putini sa le dai mai mica mostenire“ (v.54). Acest adevar ne spune tuturor ca o umblare in slabiciune antreneaza pentru crestini o pierdere eterna si poate fi privarea de „cununa“ (Apocalipsa 3.11). De la Ruben pana la Neftali, numaratoarea s-a facut in aceeasi ordine ca si prima data, dupa steagurile semintilor (cap. 2). Faptul ca tota lumea este aproape acelasi (v.51; 1.46) demonstreaza puterea harului lui Dumnezeu care s-a ingrijit de aceasta imensa armata de sase sute de mii de oameni, fara a socoti femeile si copiii, in timpul celor patruzeci de ani in pustiu. Dumnezeu n-a fost niciodata depasit de nevoile lor. Si El va avea aceeaasi grija de fiecare dintre noi pana in ultima noastra zi aici, jos.

Numeri 27:1-11

Am observat ca in numaratoare erau inclusi numai barbati. Iata totusi cateva femei carora li se dedica aici un intreg paragraf si, mai apoi, intreg capitolul 36. Ce era atat de remarcabil la aceste cinci fiice ale lui Telofhad, ca sa se spuna atat despre ele? Putem socoti ca au fost foarte curajoase cand au indraznit sa se infatiseze inaintea lui Moise, a lui Eleazar, a capetenilor si a intregii adunari pentru a reclama o parte de mostenire. Sa fie oare murmurele pe care le-am auzit adesea in mijlocul poporului? Cu siguranta nu! Murmurele exprimau regretul pentru ceea ce a fost lasat in urma, Egipt, pe cand cererea acestor femei era dictata de atasamentul pentru ceea ce le statea inainte: tara promisiunii. De aceea insusi Domnul le-o aproba din toata inima. Raspunzandu-i lui Moise, cel care „a adus cauza lor“ inaintea Lui, El declara: „Fiicele lui Telofhad vorbesc drept“ (v. 5, 6). Ce exemplu dau ele celor dintre noi care au avut parinti crestini! Sa ne intrebam daca „mostenirea parintilor nostri“, cea pe care generatiile anterioare au asteptat-o cu entuziasm, are aceeaasi atractie si acelasi pret pentru inima noastra (comp. cu 1 Imparati 21.3).

Numeri 27:12-23

Domnul sta acum de vorba cu slujitorul Sau, Moise, aflat la sfarsitul carierei sale. Din cauza gre selii comise la apele Meriba, lui Moise nu i se va permite sa duca poporul in tara. Ceea ce il ingrijoreaza mai degraba pe omul lui Dumnezeu este ca Israel ar putea ramane fara conducator. In loc sa se gandeasca la sine, el mijloceste inca o data pentru popor, cerand ca ei sa nu ajunga „ca niste oi care n-au pastor“ (v.17).Acelasi gand preocupa si inima Domnului Isus. Il vedem in Matei 9.36 incarcat de compasiune pentru multimile care-L inconjurau, „pentru ca erau necajite si risipite ca niste oi fara pastor“. Totusi, nu era in mijlo cul lor chiar El, Bunul Pastor? ... Dar ei nu L-au dorit.Raspunzand cererii lui Moise, Domnul il desemneaza pe Iosua, „barbat in care este Duhul“ (v. 18). Din interiorul cortului, acesta a invatat chiar din tinerețe sa-L cunoasca pe Domnul (Exod 33.11). A implinit mai tarziu cu credinciosie o misiune de mare incre dere: cercetarea tarii. In sfarsit, ca si Moise, Iosua a fost format timp de patruzeci de ani in scoala pustiei – lunga scoala a rabdarii. Numai atunci Dumnezeu l-a chemat pentru slujba pe care i-o pregatise: introducerea poporului in Canaan.

Numeri 28-29

In capitolele 28 si 29, jertfele nu sunt clasificate dupa semnificatia lor, ci in functie de si tuatiile in care trebuia aduse. Sa exersam, iubiti copii ai lui Dumnezeu, ca sa facem din orice imprejurare o ocazie de a aduce multu miri (1 Tesa Ionceni 5.18).Capitolul 29 se ocupa cu jertfele din luna a saptea si, incepand cu v. 12, constatam din zi in zi o diminuare a numarului taurilor adusi ca jertfa. Aceasta sugereaza perioadele din viata noas tra in timpul carora persoana lui Isus, daca nu suntem atenti, Isi poate pierde, putin cate putin, valoarea pe care o are pentru sufletele noastre. Capitolul 29 isi va avea im plinirea profetica in timpul imparatiei de o mie de ani. Atunci multi se vor supune de nevoie autoritatii Domnului Isus Hristos (Psalmul 18.44), astfel ca declinul general al aprecierii gloriilor lui Hristos va culmina cu revolta finala a lui Gog si a lui Magog (Apocalipsa 20.7 ...).Sa observam contrastul dintre locul ocupat de arderea-de-tot (treisprezece tauri, paisprezece miei ...) si cel al jertfei pentru pacat: un singur tap. Accentul este pus de fapt pe deplina si necontenita satisfactie pe care Dumnezeu o gaseste in Hristos: El este jertfa Lui, painea Lui, mireasma placuta Lui (28.2).

Numeri 30:1-16

Dupa jertfele obligatorii din capitolele 28 si 29, gasim aici juramintele prin care cineva se angaja spontan fata de Domnul. Un barbat, odata ce facea un juramant, trebuia neaparat sa-l implineasca; aceasta insemna sa-si plateasca sau sa-si achite juramintele (Psal mul 22.25; 116.14, 18). O femeie nu era la fel de responsabila daca traia la tatal ei sau cu sotul ei. Acestia aveau dreptul sa anuleze juramintele cu care nu erau de acord.Capitolul acesta aminteste de ingamfarea cu care poporul Israel s-a situat singur sub Lege, angajandu-se sa faca tot ce spusese Dumnezeu. „Mai bine este sa nu promiti – sfatuieste Ecclesiastul – decat sa promiti si sa nu implinesti“ (Ecl. 5.5). Intr-o maniera generala, cat de important este ca tot ce deci dem noi sa poata fi ratificat in cer, aprobat de Domnul! Iacov ne in vata sa punem toate planurile noastre sub rezerva: „Daca Domnul va vrea si vom trai, vom face si aceasta sau aceea“ (Iacov 4.15). Si cu privire la juramintele mentionate in v. 3, acelasi

scriitor indeamna: „Nu jurati nici pe cer, nici pe pamant, nici cu vreun alt juramant; ci «da» al vostru sa fie «da» si «nu» al vostru sa fie «nu» ...“ (Iacov 5.12; vezi si Matei 5.33-37).

Numeri 31:1-54

Instigate de Balaam, femeile moabite si ma dianite l-au atras pe Israel sa se inchine la idolii lor. A sunat ceasul pedepsirii. Razbunarea asupra madianitilor este nemi loasa: natiunea aceasta este aproape toata nimicita – imagine pen tru noi a grabei cu care suntem chemati sa „taiem“ si sa „scoa tem“ din mijlocul nostru toate pietrele de poticnire (cititi Matei 5.27-30). De exemplu, daca simtim ca o anumita tovarasie ne pune sufletul in pericol, sa nu ezitam sa o rupem, indi ferent ce ar putea gandi unii. Versetele 25-54 sugereaza rezultatele im bucuratoare pe care le putem astepta „exterminand“ cele ce pot fi curse pentru sufletele noastre. Departe de a ne saraci (nici un luptator nu lipsea – v. 49), aceasta aduce un mare castig spiritual in folosul intregii adunari (v. 27) si de care are parte si Dumnezeu prin recunostinta si multu mire. Balaam este si el trecut sub ascutisul sabiei (v. 8). N-a cunoscut „moartea celor drepti“ (23.10) si nu s-a bucurat mult timp de recompensa in schimbul careia si-a vandut sufletul. Asa sfarseste o cale perversa, o cale care duce la pieire. „Caci ce i-ar folosi unui om daca ar castiga toata lumea si si-ar pierde sufle tul?“ (Matei 16.26).

Numeri 32:1-15

Ajungi la hotarul Canaanului, fiii lui Ruben si ai lui Gad se prezinta inaintea lui Moise si a cape teniilor cu o cerere trista: „Nu ne trece peste Iordan“ (v. 5)! Indignat, Moise se gandeste imediat la Cades-Barnea, cu pa truzeci de ani in urma. Nu cumva inca o data ne cre dinta, teama de uriasi si de cetatile intarite le determina pe aceste semintii sa dea inapoi? Nu! Ci un alt motiv neasteptat: vitele lor! Victoria asupra madianitilor le-a asigurat o captura bogata (cap. 31). Ruben si Gad au profitat si ei de aceasta; turmele lor sunt in prezent „o foarte mare multime“. De aceea ochii li se opresc asupra pasunilor grase din tara Galaad in care poposesc si in care doresc sa se aseze in ea. Pentru ei, instalarea imediata in conditii avantajoase si confortabile conta mai mult decat tara promisa de Domnul. Multi crestini sunt la fel, nu stim noi aceasta? Fara indoiala ca sunt man tuiti; fac parte din poporul lui Dumnezeu. Dar indelet ni cirile vietii cotidiene ii intereseaza mai mult decat eternitatea. Ei au un crestinism pamantesc, o ini ma impartita. Pentru ei, cerul nu are o valoa re actuala. Oare aceasta nu arata cat de firav este atasamentul lor fata de Cel care Se afla acolo?

Numeri 32:16-42

Oferindu-se sa-si ajute fratii sa cucereasca tara Canaanului, fiii lui Ruben si ai lui Gad dau dovada de zel, de curaj si chiar de dezinteres. Toate acestea nu pot tine loc, in ochii Dom nului, de dragostea pentru El si pentru tara pe care a daruit-o. Razboinicii din cele doua semintii vor cu noaste tara promisiunii. Vor trece Iordana pentru a-si ajuta fratii. Dar sotiiile si copilasii lor nu vor intra in ea. Din cauza greselii lor, acesti micuti nu se vor bucura de promisiunea Domnului (14.31). Ne amin tim ca odinioara faraon a fost cel care a incercat sa-i impiedice pe prunci sa paraseasca Egiptul (Exod 10.10-11). De data aceasta, cei care ridica obstacole in calea so si rii lor in Canaan sunt chiar parintii lor. „Lasati copilasii sa vina la Mine“ – spune cu mahnire Domnul Isus –: „nu-i opriti“ (Marcu 10.14).

Exista, din nefericire, multe mijloace de a opri un copil sa vina la Isus! In pasunile grase ale Galaadului, turmele vor prospera, cu siguranta. Dar, pe de alta parte, familiile aveau sa decada, asa cum o va dovedi istoria ulterioara a acestor semintii. Dragi prieteni, ce este mai important? Prosperitatea afacerilor noastre, sau cea a sufletului nostru? Acestea doua sunt departe de a merge totdeauna impreuna.

Numeri 33:1-36

Odata ajunsi la hotarul tarii, Moise si fiii lui Israel sunt invitati sa faca o incursiune in trecut, sa-si poarte privirile in urma lor. Ce drum au strabatut de la marea noapte a Pas te lui! Alaturi de etape fericite si chiar gloria se – Pi-Hahirod si trecerea Marii Rosii, Elim cu izvoarele si palmierii lui – unele nume au rasunet trist: Sin cu murmurale lui, Refidim cu certuri le din el, Sinai cu vitelul de aur, Chibrot-Hata ava cu poftele si cu tristul episod al prepelitelor ... Acestea jaloneaza in mod mizerabil traversarea pustiului, ca atatea alte lectii necesare pentru a-l invata pe Israel – si pe fiecare dintre noi – sa-si cunoasca inima, putin cate putin. Fara indoiala ca poporul ar fi dorit sa stearga din itinerarul sau unele din aceste nume. Moise ar fi avut motive personale sa puna sub tacere Cades, cu apele Meriba. Ei bine, aceasta nu este posibil! Nu putem face sa dispara greselile din trecut, nici sa mergem inapoi pentru a retrai macar o ora din viata noastra. Dar ceea ce putem face este sa ne amintim de lectiile pe care le-am invatat pe drum, de rabdarea cu care am fost suportati si de indurarea Celui care ne-a iertat totul.

Numeri 33:37-56

Vantul desertului a sters de mult timp orice urma a lungii calatorii. Dar in cartea lui Dumnezeu, fiecare pas a fost inregistrat: „Si au plecat si au asezat tabara ..., si au plecat si au asezat tabara ...“. Cateva ver sete citite in graba sunt rezumatul a patruzeci de ani si a tot atator etape, dintre care multe sunt nu mai amintite aici. Dar, desi nu stim mai multe de spre acestea, Dumnezeu a tinut sa le in scrie in Sfanta Lui Carte tocmai pentru a ne reaminti acest emotionant verset: „Nu vede El caile mele si nu-mi numara El toti pasii?“ (Iov 31.4). Si noua, trecerea timpului ne-a sters din amintire cea mai mare parte a trecutului nostru. Am putea noi oare sa spunem ce am facut ieri fara sa uitam nimic? Domnul in sa a inregistrat totul. Nimic nu l-a scapat, ca si cum ar fi facut un film al in tregii noastre vietii, fara nici o taietura. Atunci, la „scaunul de judecata al lui Hristos“ (2 Corinteni 5.10), acest film va fi derulat sub ochii nostri in lumina deplina a lui Dumnezeu. Ce gand deosebit de serios! Daca aceasta ar fi acum, nici unul dintre noi nu ar rezista. Dar alaturi de Isus nu vom cunoaste nici rusinea, nici teama de judecata. Nu va fi loc decat pentru sentimentul inexprimabil al grandorii harului Sau, sursa a unei adorari eterne.

Numeri 34:1-29

Dupa ce a privit inapoi impreuna cu Israel, Domnul i-a invitat sa-si indrepte privirile inainte, spre tinta lungii lor calatorii. Unele persoane sunt preocupate fara incetare de trecut. Regreta una sau alta sau chiar se lauda cu ceea ce ele au facut. Ceea ce trebuie sa-l preocupe pe cel credincios este ce a facut Dumnezeu. El poate da in inima lui mii de raspunsuri la intreba re a lui Balaam: „Ce a lucrat

Dumnezeu?" (23.23). Dar in acelasi timp priveste inainte, spre patria lui. Hotarele mostenirii lui Israel au fost trasate de aceeaasi mana divina care le-a dirijat si calatoria. Pentru noi, copiii lui Dumnezeu, a fost pre ga tita casa Tatalui. Domnul nu lasa nici o in doiala in aceasta privin ta. Daca ar fi fost altfel, El ne-ar fi spus. Sunt multe locuinte in casa Tatalui, unde Domnul Isus S-a dus sa ne pregateasca un loc (Ioan 14.2). Domnul i-a schitat lui Israel numai conturul, granitele tarii sale. Si crestinul, de partea sa, abia daca cunoaste ceva despre tara lui. Biblia nu ne descrie cerul. Dar ce stim despre el ne este indeajuns. Este casa Tatalui, a Tatalui nostru. Domnul Isus este acolo si noi vom fi pentru totdeauna cu El.

Numeri 35:1-15

In aceasta tara a Canaanului, in hotarele care tocmai fusesera trasate, fiecare semintie isi va primi partea sa, cu exceptia fiilor lui Levi. Asa cum profetise Iacov, acestia aveau sa fie imprastiati in Israel din cauza purtarii rele a tatalui lor, Levi (Geneza 49.7). Dar, prin harul lui Dumnezeu, aceasta pe deapsa va fi transformata in binecuvan tare. Patruzeci si opt de cetati raspandite in tot Israelul vor fi atribuite fiilor lui Levi. Fiecare semintie va trebui sa le dea ceva, proportional cu mostenirea ei. Astfel acesti leviti, slujitori ai Domnului si ai fratilor lor, care aveau in special misiunea de a fi invatatori ai legii, vor fi determinati, prin imprastierea lor, sa-si exercite slujba in folosul intregului popor. Urmeaza problema cetatilor de scapare pentru ucigas. Legea cerea cu strictete sange pentru sange, fie ca a fost varsat cu intentie, din ura, fie, din contra, fara intentie. Pentru a rezolva acest caz, cand sangele era varsat neintentionat, odata cu Legea, Domnul a facut o promisiune (cititi Exod 21.12, 13). Se angajase sa asigure un ada post unde cel raspunzator de moartea altuia avea permisiunea sa fuga pentru a-si salva viata. Frumoasa ilustratie a refugiului pe care Dumnezeu il ofera pacatosului vinovat si care ne aminteste ca „Hristos este sfarsit al legii, spre dreptate, pentru oricine crede“ (Romani 10.4).

Numeri 35:16-34

Sub aspect profetic, cetatea de scapare pentru ucigas adaposteste poporul evreu care L-a ras tig nit pe Mesia fara a realiza crima pe care o comitea (Luca 23.34). De atunci, in mod providential, Dumnezeu i-a tinut departe de mostenirea lor, pana la sfarsitul dispensatiunii actuale, adica atat timp cat Hristos este Preot dupa randa lui Aaron. De fapt, intreaga rasa umana este vinovata de moartea Fiului lui Dumnezeu. Dar, prin indurarea Lui infinita, Dumnezeu a oferit omului un adapost de mania Sa si acest adapost nu este altul decat Insasi Victima. Isus este Cel care „ne scapa de mania care vine“ (1 Tesaloniceni 1.10). Simbolizat in acest capitol atat prin victima cat si prin cetatea de scapare, Hristos este reprezentat, in al treilea mod, prin Marele Preot, a carui moarte marca momentul intoarcerii (ucigasului) la mostenirea lui in deplina siguranta (v. 28). Versetul 31 afirma ca nici o rascumparare, oricat de mare ar fi fost, nu putea rezolva problema ucigasului in locul mijlocului de salvare pe care il pregatise Domnul. Nici argintul, nici aurul (1 Petru 1.18) si nici un fel de lucrari (Efeseni 2.9) nu pot inlocui adapostul pe care pacatosul il gaseste in Isus Hristos. „In nimeni altul nu este mantuire ...“ (Fapte 4.12).

Numeri 36:1-13

Din nou le intalnim pe cele cinci fiice ale lui Telofhad, pe care le cunoastem deja. De data aceasta insa capetenile lui Manase vin la Moise si la mai-marii poporului pentru a vorbi despre aceasta problema a mostenirii, aparent fara mare importanta. Despre ce era vorba? Fiecare semintie avea sa aiba teritoriul ei. Dar in cazuri ca cel de fata, cand o femeie isi primea partea, casatoria ei cu un barbat din alta semintie ar fi facut ca mostenirea ei sa treaca la semintia sotului. Aceasta n-ar fi trebuit sa se intample. Moise rezolva cauza cu autoritate de la Domnul. Casatoriile se vor face intre persoane din aceeasi semintie. Tineri si tinere care sunteti ai Domnului, aceasta invatatura va priveste pe voi! Casa toria poate sa va faca sa va pierdeti bucuria moste nirii voastre ceresti. Daca cel sau cea cu care ganditi sa va casatoriti intr-o zi nu are parte in mostenirea voastra, nu va angajati sub nici un motiv pe o asemenea cale! Este remarcabil ca aceasta carte a pustiei se incheie cu o asemenea nota, privind mostenirea. De fapt Iordanul nu fusese inca trecut. Nu aveau ei destul timp pentru a gandi la aceas ta? Gandul lui Dumnezeu nu este asa. El ne spune inca de acum despre patria noastra cereasca, pentru ca doreste ca inimile noastre sa se ocupe cu ea.

Structura cartii Numeri

“Si a fost asa: in anul al doilea, in luna a doua, la douazeci ale lunii, norul s a ridicat de pe cortul marturiei. Si fiii lui Israel au pornit dupa ordinea lor de mers din pustia Sinai; si norul s a oprit in pustia Paran.” Numeri 10.11,12

In Biblia ebraica, cartea Numeri se numeste „In pustie“, titlu derivat din cuvintele de la inceputul primului verset. Acest titlu este potrivit, fiindca tema cartii este calatoria israelitilor prin pustie (desi, in mod exact, calatoria lor prin pustie incepe abia in capitolul 10). Aceasta carte acopera o perioada de treizeci si opt de ani (conform cu Numeri 1.1 si cu Deuteronom 1.3) si prezinta necredinta poporului, care a avut ca rezultat faptul ca unei intregi generatii i s a refuzat intrarea in tara promisa (capitolul 14).

Slujirea si umblarea noastra sunt doua caracteristici principale ale acestei carti, la fel cum apropierea si inchinarea sunt caracteristicile cartii Levitic. Prin urmare, levitii ocupa un loc proeminent in Numeri, asa cum preotii ocupa un loc proeminent in Levitic. Unele dintre simbolurile si dintre evenimentele istorice din Numeri sunt unice si cu totul potrivite subiectului cu privire la calatoria prin pustie si la slujirea desfasurata acolo. Iata cateva exemple: 1. Pozitia si misiunea incredintata fiecareia dintre cele trei familii ale levitilor (capitolul 3); 2. Invelitorile cu care erau acoperite obiectele din cort, atunci cand erau transportate prin pustie (capitolul 4); 3. Legea nazireatului (capitolul 6); 4. Trompetele de argint (capitolul 10); 5. Cele douasprezece iscoade si strugurii din Escol (capitolele 13 si 14); 6. Tivurile albastre ale hainelor israelitilor (capitolul 15); 7. Viteaua rosie (capitolul 19); 8. Sarpele de arama (capitolul 21); 9. Cele patru parabole ale lui Balaam (capitolele 22–24).

Cititorul va fi din belsug rasplatit daca va studia lectiile continute de aceste simboluri. Ele ne arata cum Dumnezeu nostru a pregatit orice resursa necesara pentru drumul nostru catre gloria cereasca.

“Toate acestea li se intamplau ca pilde si au fost scrise pentru avertizarea noastra, peste care au ajuns sfarsiturile veacurilor.” 1 Corinteni 10.11

Cartea Numeri reprezinta o imagine izbitoare a primei Epistole a lui Pavel catre Corinteni. Citim despre pozitionarea semintiilor, a levitilor si a preotilor in jurul locuintei lui Dumnezeu, in jurul cortului intalnirii (Numeri 1–4). Acest lucru are o semnificatie legata de Epistola catre Corinteni, fiindca in ea gasim adevarul cu privire la faptul ca Dumnezeu locuieste in mijlocul poporului Sau (1 Corinteni 3.16,17; 14.25); gasim de asemenea instructiuni in aceasta epistola cu privire la lucratori si la functionarea darurilor, in capitolele 3, 4, 9, 12 si 14. Duhul Sfant distribuie daruri potrivit cu voia Sa, la fel cum fiecarei semintii si familii ii fusesera repartizate un loc si un rol in lucrurile cu privire la cort.

Vedem acest lucru in cele trei familii ale levitilor, carora le au fost incredintate diferite parti ale cortului. Una dintre indatoririle familiei lui Merari era sa care tarusii si franghiile (Numeri 3.35 37). Merarii erau precum acele madulare ale Trupului lui Hristos pe care noi am fi tentati sa le consideram mai putin onorabile, din cauza ca nu au o pozitie proeminenta sau o lucrare publica (1 Corinteni 12.23). Cat de necesara era insa slujba smerita si ascunsa a merarilor, pentru stabilitatea cortului!

Apostolul foloseste razvratirea si pacatul lui Israel, prezentate in Numeri, ca exemple si atentii pentru noi, crestinii (1 Corinteni 10.5 11). In Numeri vedem de asemenea chivotul marturiei, in calatoria sa prin pustie, in fruntea poporului. In Corinteni, Pavel priveste Adunarea in administrarea si in starea ei de pe pamant, spre deosebire de Epistola catre Efeseni, unde o priveste prin prisma planurilor lui Dumnezeu. Acest lucru este prefigurat in cartea Numeri de aranjamentul taberei si de calatoria ei prin pustie.

clickbible.org